

Simek Valéria

Egyetlen út sem

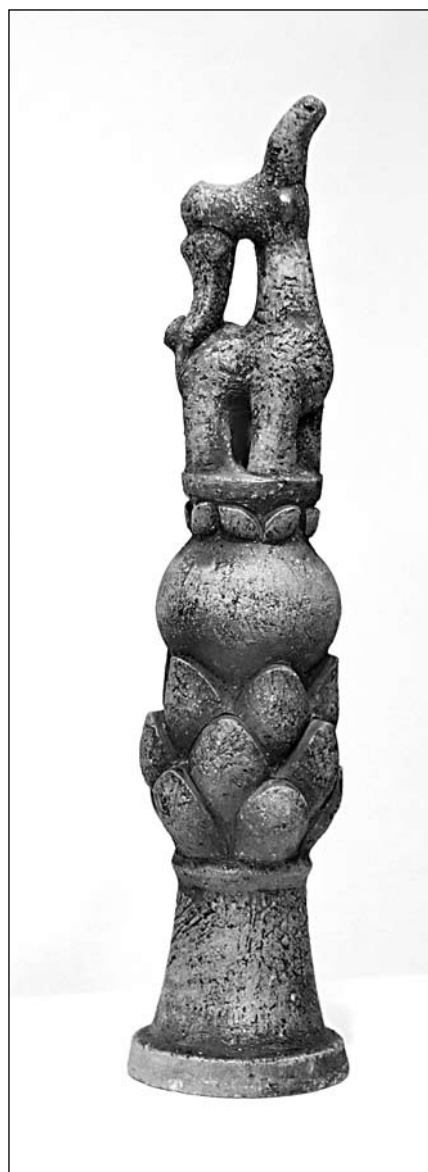
Hiába tudom, hogy volt egy táj,
oda egyetlen út sem vezet már.

A távolság, amit magamban őrzök,
akár egy átvilágított éjszaka.
Egyedül hallgatom a csend
szavahihető mondatait
születésről, halálról.
Itt élek a tél lidérces
szelei között, a délelőtti
havazás némaságában.
Elleng a csend. Az ölelés
forró éjjele nem takargat
suttogást, hallgató virágzást.
Elsuhogtak a fényküllők
arany pásztái...
Álmaimban távoli mezőkről
ügetnek felém lobogó sörénnyel
a gyermekkor meghajszolt lovai.
Mennyei ménes nyerít,
sörényes virradat...
Hiába tudom, hogy van egy ház,
oda egyetlen út
sem vezet már.

Kihullott belőled az idő

Egy árny vagy már, lépéseid
lassú vonzólása a lépcsőkön
felfelé. Tapogató ujjaid között
zsebkendőbe sít alázat.
Házad előtt a füves árkokon
is átszökdelt az idő,
szűk szoknyában átugorva,
felhasítva szövetét a délelőttnek.
Távolodott minden. Az érő

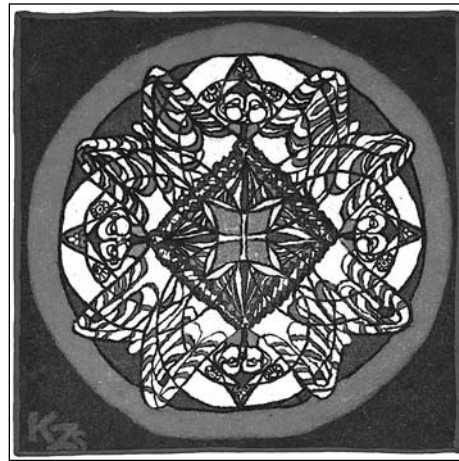
Németh János
munkája

gabonatáblák sárga izzásában
 zsong, zizeg a nyár. Felhajtott
 kötényedben az útszélről felszedett
 törött kalászfekék pihennek.
 Morzsolod napjaid, pattognak
 az érett szemek konyhád kövén.
 Ostorral hajtanád az időt, hogy
 ebből elég már! Túlsietni,
 túllenni mindenem. Mezítláb,
 s egyedül, persze mindig egyedül.
 Izgágán zizeg a gyom.
 Az éjszakák vetkőztető sötéttségében
 egyre csupaszabban, egyre
 kétségbeesettebben élsz.
 Kihullott belőled az idő.

Láthatatlan

Minden szétesőben van, alig
 látok valamit, ami hűséges
 maradt önmagához, aminek
 alakját, színét, illatát
 gyerekkorom emlékei között
 őrzöm. Az ébredő tavasz
 zöldjében az omlások
 agyagfalai mérik az évszakot.
 Az út amelynek könnyen
 mérhető a távolsága, de az
 idő mélységeibe lenyúló
 ága mérhetetlen. Tele van
 titkokkal, kiismerhetetlen
 útvesztőkkel, láthatatlan
 kanyarodókkal.
 Jöttek, mentek az évek, a
 béke csendes és a háború
 hangos esztendei, és Te
 álltál a helyeden.
 Bennem a belső táj felett
 a némaság növekszik tovább.

Kustár
 Zsuzsa
 munkája